

[Ministeren for kulturelle anliggender]

idrættens, og dermed tænker jeg ikke på østeuropæiske tilstande eller burhøns eller tremmekalve. Jeg mener, at man skal koordinere nogle af de bestæbelser, som allerede i dag gøres fra flere sider, og det er jo netop det, den nye, selvejende institution skal tage sig til.

Jeg vil også henlede opmærksomheden på – hvis det skulle være undgået nogles opmærksomhed – at jeg nu gentagne gange har bebudet en redegørelse om breddeidrættens her i folketinget, og at den vil komme snart. Jeg tror, målet i øjeblikket er januar måned, og det kan måske også blive svært at nå det inden, bl.a. på grund af de uafklarede punkter i forbindelse med fritidsloven, som jo hører under undervisningsministeren, og som jo i høj grad danner grundlag for breddeidrættens vilkår. Derfor er der ingen som helst grund til at forsøge at lægge dette lovforslag for had og sige, at nu skal det gå ud over breddeidrættens og den er der ingen der tager sig af. Jeg synes nok, at gentagne forsikringer fra mange partier skulle imødegå den påstand.

Hr. Barfoed var inde på spørgsmålet om kommunerne, og det er da klart, at allerede ministeriets postdynger viser, at kommunerne er stærkt interesserede i at gå ind i denne sag. Der ligger allerede utallige tilbud fremme fra kommuner, der gerne vil stille skoler eller uddannelsesinstitutioner eller halvtomme seminarier, eller hvad det nu er, til rådighed for dette her, og jeg understreger stadig væk, at det er noget, der ikke vil ske på bekostning af breddeidrættens. Der er tale om nye faciliteter, der skal sættes ind. Der er ikke tale om, at de lokale anlæg skal belastes i højere grad, til skade for breddeidrættens.

Hr. Sander var inde på spørgsmålet om formynderi fra det offentliges side over for idrættens. Det er jeg ganske enig i. Det er klart, at det ikke er politikere, der i alle detaljer skal fastsætte, hvordan dette her skal foregå, hvem der skal udpeges, hvem der skal have støtte, og hvordan det skal foregå. Men det er også klart, at folketinget har ret til at udstikke nogle retningslinjer for, hvordan vi ønsker dette lovforslag ført ud i livet. »Intet ved siden af og intet over folketinget« som bekendt, selv om der af og til svæver nogle forestillinger i andre verdener om noget andet.

Hr. Jimmy Stahr rejste mange væsentlige spørgsmål, som jeg synes lyder absolut overkommelige. Jeg er sikker på, at vi kan få dem oplyst tilstrækkeligt i udvalget, og jeg mener også, det er spørgsmål, som er relevante. Jeg mener navnlig, det er spørgsmål, som ikke giver anledning til at tro, at vi ikke kan blive enige, og det er da væsentligt nok.

Fru Ingerlise Koefoed stillede også mange spørgsmål, og selv om det er min absolutte agt ikke at lukke nogen døre i dag, må jeg sige, at det måske ligger lidt tungere, hvad dem angår, for jeg sporede både i fru Ingerlise Koefoeds og i hr. Tinnings indlæg en helt forskellig opfattelse af behovet for en elite, af behandlingen af en elite og i det hele taget af hele det idrætspolitiske synspunkt, som er væsentlig forskelligt fra det, som regeringen og jeg står for. Men det skal man jo ikke opgive håbet af. Jeg vil nu bare tillade mig i al venlighed og fredsommelighed at udtrykke en mild undren over, at de to ordførere ikke i højere grad havde skelet til det papir af 16. maj 1984, som faktisk var en aftale mellem os. Man stiller mange spørgsmål om, hvordan det nu kan være, at repræsentantskabet skal nedskæres. Ja men det står der faktisk i den pressemeddelelse, som vi var enige om. Man spørger også: hvorfor skal det være sådan og sådan? Ja men lovforslaget følger betænkningens skitse, og det var det, vi var enige om. Disse misforståelser kan vi forhåbentlig få aflivet under udvalgsbehandlingen, men man skal nok ikke være blind for, at der allerede nu tegner sig nogle forskellige holdninger, som jeg ikke ved om vi kan bygge bro over, men som jeg selvfølgelig ønsker at bygge bro over.

Hr. Poulsgaard omtalte de forhandlinger, der foregik mellem partierne, og hvori fremskridtspartiet ikke deltog, da det ikke ønskede at deltage, som studehandel. Det vil jeg gerne have mig frabedt, det må jeg sige. Der skete det, at et flertal i folketinget rettede det forslag til sådan, som flertallet ønskede det. Hr. Poulsgaard kan ikke mistænke mig for ikke at være stærkt utilfreds med, at regeringen er en mindretalsregering, men det er vi altså. Der var såmænd ingen, der ønskede mere end jeg, at det ikke var sådan. Men det er vi altså, og når et flertal i folketinget fortæller kulturministeren, at det lovforslag ikke skal se sådan, men sådan ud, så er det op til regeringen at afgøre, om vi så overhovedet